

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 603/2022-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13 C 445/2013-250 18. mája 2017, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17 Co 2/2018-360 z 27. februára 2019 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Cdo 199/2019 z 25. marca 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. júna 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“), rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“), ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, príp. napadnutý rozsudok krajského súdu a vec vrátiť najvyššiemu súdu alebo krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z podanej ústavnej sťažnosti, jej príloh a zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ vystupoval v konaní vedenom okresným súdom v procesnom postavení žalobcu v spore o určenie absolútnej neplatnosti zmluvy o výkone správy a zaplatenie 958,45 eur z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Ako vlastníka apartmánu v apartmánovom dome sa domáhal od žalovanej, ktorá vykonávala správu apartmánového domu, vrátenia platieb, ktoré si svojvoľne započítala na položku fond opráv, poistenie domu, upratovanie vnútorných priestorov, vonkajšia údržba, servis vodomeroch, havarijná služba a poplatok za správu, vo výške 958,45 eur za roky 2010 až 2013, keďže ju nepovažoval za legitímneho správcu z dôvodu nedodržania procesu

ustanoveného v § 8a ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“) a nepodpísania zmluvy o výkone správy. Žalovanej zaslal platby výlučne na úhradu jeho skutočnej spotreby vody a elektrickej energie, preto si ako bezdôvodné obohatenie nežiadal platby, ktoré žalovaná započítala za platby vodného a stočného, elektrickú energiu bytu, osvetlenia spoločných priestorov a odvoz domového odpadu.

3. Okresný súd v poradí prvým rozsudkom zo 6. novembra 2014 žalovanej uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľovi 958,45 eur. Návrh vo zvyšnej časti zamietol ako nedôvodný, keďže sťažovateľ nepreukázal naliehavý právny záujem na určení absolútnej neplatnosti zmluvy o výkone správy. Okresný súd bol toho názoru, že na strane žalovanej vzniklo bezdôvodné obohatenie z plnenia bez právneho dôvodu, pretože nemala žiaden právny titul účtovať sťažovateľovi akékoľvek platby. Na základe odvolania žalovanej krajský súd uznesením z 30. júna 2016 rozsudok okresného súdu vo výroku o povinnosti zaplatiť sťažovateľovi 958,45 eur zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd vyjadril názor, že pokiaľ už bolo vyúčtovanie preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv uskutočnené, výšku bezdôvodného obohatenia musí okresný súd zisťovať po zohľadnení vyúčtovania uskutočneného žalovanou. Podľa krajského súdu za právny dôvod poskytnutia plnenia nie je možné považovať len platnú zmluvu, ale odobraté služby v rozsahu vyúčtovania sťažovateľom.

4. Okresný súd po vrátení veci na ďalšie konanie a po zohľadnení skutočných nákladov na poskytnuté služby v zmysle zrušujúceho uznesenia krajského súdu napadnutým rozsudkom žalovanej uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľovi 96,74 eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

5. Krajský súd na základe odvolania podaného sťažovateľom napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny. Krajský súd konštatoval, že napriek tomu, že zmluva uzavretá nebola, strany sa správali ako vlastníci bytu a správca, preto mala žalovaná poukazované preddavky zúčtovať so skutočnými nákladmi. Pre plnenie podľa jeho názoru existoval právny dôvod, keďže žalovaná použila sumu vo výške 1 094,16 eur na účel určený sťažovateľom, na úhradu plnení poskytnutých sťažovateľovi za služby, ktoré sťažovateľ odobral. Sťažovateľ nevysvetlil, prečo mal povinnosť platiť za služby iba vo výške preddavkov, a nie ich skutočnú cenu.

6. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, odôvodňujúc jeho prípustnosť podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolanie odmietol. Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu uviedol, že aplikácia § 422 ods. 1 písm. b) CSP je vo veci vylúčená, keďže medzi stranami sporu nebol založený spotrebiteľský zmluvný vzťah a keďže výška predmetu dovolacieho konania neprevyšuje hranicu majetkového cenzu podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP, je prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP vylúčená. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi doručené 24. mája 2021.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Proti napadnutým rozhodnutiam podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) proti odmietnutiu jeho dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Nesúhlasí so záverom najvyššieho súdu, že zmluvu o výkone správy možno považovať za spotrebiteľskú

zmluvu len za podmienky, že je platne uzatvorená. Nedodržaním zákonného postupu (spôsobujúcim neplatnosť zmluvy) by správca nemusel dodržiavať zákonné ustanovenia na ochranu spotrebiteľa, teda z bezprávia by vzniklo právo a správca by sa *de facto* dostal do výhody. Sťažovateľ však nemôže prísť o svoje postavenie slabšej strany v dôsledku protiprávneho konania dodávateľa. Najvyšší súd navyše nevysvetlil, prečo nezmluvný právny dôvod na plnenie nie je spotrebiteľský. Sťažovateľ odkazuje na právny názor Krajského súdu v Prešove vyjadrený v uznesení č. k. 17 NcC 22/2013 z 3. októbra 2013, ktorým rozhodol o miestnej príslušnosti okresného súdu, že nároky z neplatnej spotrebiteľskej zmluvy o výkone správy je možné uplatňovať na súde, kde má bydlisko spotrebiteľ. Keďže spor je spotrebiteľský, malo byť podľa sťažovateľa dovolanie prípustné v zmysle § 422 ods. 1 písm. b) CSP;

b) proti odmietnutiu jeho dovolania z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. Napadnuté rozhodnutia považuje za svojvoľné z dôvodu, že súdy umožnili použiť žalovanej na obranu pohľadávky, ktoré patrili iným osobám. Tak ako v priebehu konania pred všeobecnými súdmi, aj v ústavnej sťažnosti sťažovateľ argumentuje, že za dodané služby platia vlastníci bytov dodávateľom, a nie správcom, jemu patrí iba odmena – poplatok za správu. Sťažovateľ je dlžníkom voči ostatným vlastníkom, a nie voči správcom. Podľa sťažovateľa v konaní nebolo sporné, že za vodu zaplatili ostatní vlastníci prostredníctvom fondu opráv, oni evidujú dlh voči sťažovateľovi. Žalovaná použila sťažovateľom poskytnuté finančné prostriedky na úhradu služieb, ktoré on nebol povinný uhradiť, a to čo uhradiť chcel, aby nemal dlh voči ostatným vlastníkom, zostalo neuhradené. To následne správca uhradil z finančných prostriedkov ostatných vlastníkov. Namieta, že súdy umožnili žalovanej uplatniť si ako obranu voči sťažovateľovi pohľadávky o ktorých sama vie, že patria ostatným vlastníkom. Ostatní vlastníci si už nebudú môcť vymáhať svoje pohľadávky voči sťažovateľovi, hoci reálne spotrebu zaplatili oni, a nie správca;

c) napadnuté rozsudky považuje za svojvoľné aj z toho dôvodu, že vychádzajú z uznania nároku sťažovateľom. On však uznal povinnosť platiť za služby ostatným vlastníkom, resp. dodávateľom služieb, nie žalovanej, keďže zmluvu o výkone správy považuje za absolútne neplatnú;

d) svojvoľu vzhliadol aj v závere krajského súdu, že jeho odvolacia námietka, že žalovanej nevznikli žiadne dlhy voči dodávateľom služieb, ktoré ona nezaplatila, a preto nemá aktívnu vecnú legitímáciu vymáhať ich vo svojom mene a na svoj účet, nie je zrozumiteľná a nemá súvis s predmetom konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základných práv sťažovateľa označených v bode 1 tohto uznesenia napadnutým rozsudkom okresného súdu a potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu o priznaní vydania bezdôvodného obohatenia (podľa sťažovateľa) v nesprávnej výške, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jeho dovolanie.

III.1. K namietanému porušeniu práv rozsudkom okresného súdu

9. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu, ústavný súd v prvom rade s poukazom na čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd

nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z tohto princípu vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

10. Proti napadnutým rozsudku okresného súdu boli prípustné opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ využil, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v danom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Preto ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv rozsudkom krajského súdu:

11. Ústavný súd konštatuje, že v danej veci je dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu vyplývajúca z § 124 zákona o ústavnom súde vzhľadom na dátum doručenia uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľovi (24. mája 2021, pozn.), zachovaná, keďže ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 19. júna 2021.

12. Aj vo vzťahu k namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu ústavný súd odkazuje na čl. 127 ods. 1 ústavy a z neho vyplývajúci princíp subsidiarity.

13. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu, stotožňujúc sa s jeho odôvodnením, bol prípustný mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), ktorý sťažovateľ aj využil. Napriek tomu, že dovolanie bolo sťažovateľom podané vo veci o zaplatenie sumy 958,45 eur, najvyšší súd sa dovolaním sťažovateľa zaoberal v rozsahu zodpovedajúcom možnému dovolaciemu prieskumu, teda pokiaľ ide o § 420 písm. f) CSP, jeho dovolacie námietky preskúmal a následne vyhodnotil, a to bez ohľadu na odmietnutie dovolania pre jeho neprípustnosť, aj vecne [na rozdiel od námietok nesprávneho právneho posúdenia veci, keď na základe § 422 ods. 1 písm. a) CSP je prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP vylúčená].

14. Dovolacia argumentácia sťažovateľa je v zásade totožná s jeho sťažnostnou argumentáciou namierenou proti záverom krajského súdu v konaní pred ústavným súdom. Vzhľadom na to, že najvyšší súd sa dovolacou argumentáciou sťažovateľa v rozsahu možného dovolacieho prieskumu zaoberal, nie je vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu daná prieskumná právomoc ústavného súdu.

15. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu, v dôsledku čoho ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.3. K namietanému porušeniu práv uznesením najvyššieho súdu:

16. V rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd zohľadnil súčasný postoj prezentovaný Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v kontexte jeho rozhodovacej činnosti v tzv. bagateľných veciach (rozhodnutie ESLP vo veci Kláčanová proti Slovenskej republike, č. 8394/13, rozsudok z 27. 11. 2018), v zmysle ktorého tzv. bagateľnosť veci (predmetu konania) nemôže byť jediným a nosným dôvodom odmietnutia ústavnej sťažnosti (I. ÚS 247/2019), a nie je tomu tak ani v tomto prípade.

17. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 206/2015). Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

18. Vzhľadom na to, že napadnutým uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa, ústavný súd dáva do pozornosti aj svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (m. m. II. ÚS 324/2010), samozrejme za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (m. m. IV. ÚS 239/2021).

19. V súlade s uvedenými východiskami a z hľadiska sťažovateľom uplatnenej argumentácie ústavný súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sa zameril na to, či najvyšší súd v napadnutom uznesení posúdil dovolanie sťažovateľa ústavne akceptovateľným spôsobom. Úloha ústavného súdu spočívala v posúdení skutočnosti, či sa závery najvyššieho súdu zakladajú na zákonných dôvodoch a či tieto dôvody boli dostatočne a ústavne konformne formulované a či interpretácia a aplikácia ustanovení Civilného sporového poriadku v sťažovateľovej veci je z ústavnoprávneho hľadiska udržateľná.

20. Najvyšší súd síce dovolanie v časti podľa § 420 písm. f) CSP odmietol, avšak sťažovateľovi na jeho výhrady poskytol relevantnú a dostatočnú odpoveď. Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým uznesením tak konštatuje, že najvyšší súd po preskúmaní odôvodnení rozsudkov okresného súdu a krajského súdu (bod 12.1 napadnutého uznesenia) v bode 12.2. uznesenia

sťažovateľovi vysvetlil, že potvrdzujúci rozsudok krajského súdu v spojení s rozhodnutím okresného súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok.

21. Nad rámec uvedeného po oboznámení sa aj s odôvodnením napadnutých rozsudkov okresného súdu a krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd v bode 11 napadnutého rozsudku vysvetlil, prečo sa museli finančné transakcie vyporiadať medzi stranami sporu, bez ostatných vlastníkov (keďže sťažovateľ poukazoval peniaze na úhradu nákladov za poskytnuté služby priamo žalovanej). Okresný súd vylúčil nárok žalovanej uplatnený vzájomnou žalobou na samostatné konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 13 C 45/2014. Podľa zistení ústavného súdu okresný súd túto žalobu zamietol rozsudkom z 3. októbra 2019, ktorý nadobudol právoplatnosť 20. novembra 2019. Z bodu 26 napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva, že sťažovateľ sa rozhodol ponechať žalovanej určité peňažné prostriedky, keďže žalovaná *de facto* vykonávala správu domu, a existovala možnosť platiť jej prostredníctvom za dodané energie. Následne okresný súd v bode 33 napadnutého rozsudku konštatoval, že sťažovateľ poskytoval finančné prostriedky žalovanej na financovanie poskytnutých služieb (vodné a stočné, dodávky elektrickej energie, osvetlenie spoločných priestorov a odvoz domového odpadu) a súhlasil s tým, aby boli použité na takýto účel. Krajský súd vo svojom prvom zrušujúcom uznesení vyslovil, že pokiaľ už bolo uskutočnené vyúčtovanie preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv, výšku bezdôvodného obohatenia musí súd zisťovať po zohľadnení tohto vyúčtovania. V bode 11.1. napadnutého rozsudku krajský súd uviedol, že sťažovateľ uznáva povinnosť platiť za štyri služby, ale len vo výške zaplatených preddavkov, pričom nevysvetľuje, prečo by nemal povinnosť zaplatiť ich skutočnú cenu.

22. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sa tak ústavný súd presvedčil, že tento sa predmetnou dovolacou námietkou sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu (rozsah bezdôvodného obohatenia vychádzajúci z rozdielu medzi sťažovateľom zaplatenou sumou žalovanej a skutočnými nákladmi za sťažovateľom odoberané služby, zvyšok uplatneného nároku nepredstavuje plnenie bez právneho dôvodu, keďže nezmluvný právny dôvod spočíval v úhrade plnení za služby, ktoré sťažovateľ reálne odobral). Jeho závery v otázke odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia zodpovedajú vecnému prieskumu dotknutej dovolacej námietky. V tomto kontexte tak ústavný súd zastáva názor, že pri zohľadnení už uvedených skutočností neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zasahoval.

Pokiaľ ide o otázku odmietnutia dovolania podaného pre nesprávne právne posúdenie veci, najvyšší súd v bode 18 napadnutého uznesenia uviedol, že zmluva o výkone správy svojím charakterom predstavuje spotrebiteľskú zmluvu, avšak len za podmienky, že je platne uzavretá. Keďže v prejednávanej veci súdy správne ustálili, že sťažovateľom a žalovanou zmluva o výkone správy uzavretá nebola, bola aplikácia § 422 ods. 1 písm. b) CSP vylúčená.

23. Sťažovateľ vychádza z právneho názoru Krajského súdu v Prešove, ktorý v uznesení o určení miestnej príslušnosti okresného súdu vyslovil, že nároky z neplatnej spotrebiteľskej zmluvy o výkone správy je možné uplatniť na súde, kde má bydlisko spotrebiteľ. Otázka platnosti zmluvy o výkone správy je pritom otázkou predbežnou. Okresný súd prvým rozsudkom vo veci návrh sťažovateľa na určenie absolútnej neplatnosti zmluvy o výkone správy zamietol ako nedôvodný.

Podľa jeho názoru sťažovateľ nepreukázal naliehavý právny záujem na určení neplatnosti, keďže k uzavretiu zmluvy o výkone správy medzi účastníkmi konania nedošlo. Zároveň konštatoval, že zmluva o výkone správy podpísaná ostatnými vlastníkami bytov neprešla zákonným postupom v zmysle § 14 zákona o vlastníctve bytov. Z čoho možno vyvodiť záver, že nie je záväzná pre všetkých vlastníkov bytov, teda ani pre sťažovateľa. Tento výrok prvého rozsudku okresného súdu nadobudol právoplatnosť 30. decembra 2014 a súde z neho v nasledujúcom konaní vychádzali, otázka platnosti zmluvy o výkone správy (spotrebiteľskej zmluvy) tak už nebola predmetom namietaného konania. Z bodu 24 napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva, že okresný súd nepovažoval za právny dôvod plnenia zmluvu, ale nezmluvný právny dôvod na plnenie spočíval v úhrade plnení poskytnutých žalovanej za služby, ktoré sťažovateľ odoberal (s čím sa stotožnil aj najvyšší súd). Krajský súd v bode 11.3. napadnutého rozsudku konštatoval, že v tomto konaní sa nerieši spotrebiteľský spor, nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nemá základ v spotrebiteľskej zmluve, keďže uzavretá nebola. Žalovaná si v ňom neuplatňuje svoje právo proti sťažovateľovi vzájomnou žalobou (vylúčená na samostatné konanie) ani pohľadávky ostatných vlastníkov. Námietku sťažovateľa, že žalovaná nemá dlhy voči dodávateľom služieb, krajský súd vyhodnotil tiež ako nesúvisiacu s predmetom konania.

24. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa dospel k záveru, že najvyšší súd svoje závery o odmietnutí dovolania sťažovateľa ústavne akceptovateľným a dostatočným spôsobom odôvodnil a nemožno ich považovať za nesprávne či svojvoľné, pričom zároveň neexistuje skutočnosť, ktorá by signalizovala jeho svojvoľný postup. Výklad a aplikáciu ustanovení Civilného sporového poriadku najvyšším súdom vyhodnotil ako ústavne udržateľné.

25. Ústavný súd považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za ústavne konformné, spĺňajúce ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia, a keďže nezistil v jeho odôvodnení svojvôľu alebo arbitrárnosť, je možné uzavrieť, že nie je spôsobilé relevantným spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

26. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu spochybňovali, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

27. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 3. novembra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu